

долу отъ колѣното, тѣлото висѣло на кжсове... живъ образъ на чловѣческитѣ мжки!... Гласътъ се прѣкжсва, вцѣпенява се езикътъ и дѣхането спира, когато почнемъ да говоримъ за това сега: сждете сами, какво е било тогава положението на нещастнитѣ очевидци, които сж гледали това събитие. До полковника Дворжицки, който билъ раненъ и падналъ, достигнало едно слабо стенание: „помогни“, което го заставлявало да скокне като здравъ. Раненитѣ пълзѣли, уцѣлѣлитѣ се хвърлили къмъ прострениа на земята монархъ и чули едва разбираемо произнесенитѣ отъ него думи: „студено, студено“, които думи били прѣдизвикани отъ почувствуването му на зимния студъ. Уви! то бѣ прѣдвѣстникъ за близкия пригробенъ студъ! Нѣкой си подалъ кърпа, съ която покрили главата на вѣнчалния страдалецъ. Стотини вѣрни ржцѣ се проснали къмъ него и тихо, прѣдпазливо, срѣдъ всеобщото неизразимо отчаяние, повдигнали го отъ земята и го занесли къмъ колата. Това не било свита, която носила пострадалия господарь — това било тълпа, въ която заедно съ близкитѣ хора на монарха, се стекли и моряцитѣ отъ караула, минаващъ покрай това мѣсто и младежитѣ отъ Павловското училище и други хора, които случайно заминували и които били се натрупали на мѣстото на избухването. — Тѣ сж били поразени отъ горестъ дѣца, които носили умирающия си баща! По пжтя, поручикъ графъ Гендриковъ замѣнилъ своята шапка съ тежката каска, която била турена набърже на голата глава на господаря. При това, на мѣстото достигналъ Негово Височество Великиятъ Князь Михаилъ Николаевичъ. Като падналъ прѣдъ своя ав-